

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi S. O. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 października 2003 r., sygn. akt I C (...) w sprawie C. F. i S. S. przeciwko S. O. o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarga pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona została od wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 października 2005 r. [sygn. akt I C (...)]. Zdaniem skarżącego wskutek wydania tego wyroku została mu wyrządzona szkoda, polegająca „na wszczęciu postępowania egzekucyjnego, co spowodowało nie tylko konieczność zapłacenia zasądzonej należności ale również dodatkowe koszty”. Jako podstawę skargi skarżący wskazał naruszenie art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, art. 6 Konwencji Europejskiej, art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 394 § 1, art. 357 § 2 i art. 316 § 1 k.p.c. – przez ich niezastosowanie, a także art. 139 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie. Skarżący nie wskazał w skardze przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Zdaniem pozwanego nie ma, poza wniesieniem skargi, przewidzianej w art. 424¹ k.p.c., innych możliwości prawnych wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, nie zachodzą bowiem przesłanki z art. 403 k.p.c., stanowiącego podstawę skargi o wznowienie postępowania, od wyroku zaocznego nie przysługuje kasacja.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy oraz twierdzeń zawartych w skardze wynika, że po wydaniu wyroku zaocznego podejmowane były czynności procesowe zmierzające do jego zaskarżenia. Wyrok zaoczny nie był zatem orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie. Ostatnim wydanym przez sąd orzeczeniem było postanowienie o odrzuceniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu od wyroku zaocznego. Postanowienie to nie zostało doręczone, nie jest zatem prawomocne. Dopiero od takiego prawomocnego orzeczenia, jako kończącego postępowanie w sprawie przysługuje skarga z art. 424¹ k.p.c. Już z tych względów skarga podlegała odrzuceniu. Podnieść nadto trzeba, że między wskazanymi podstawami zaskarżenia, a ich uzasadnieniem (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) istnieje wewnętrzna sprzeczność, skoro zaskarżony skargą został wyrok zaoczny, natomiast podstawę skargi i jej uzasadnienie stanowią przepisy, które według skarżącego zostały naruszone po wydaniu wyroku zaocznego. Niezależnie od powyższego podnieść należy, że w skardze w części określającej jej istotę (jej treść), należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Powinna zatem zawierać między innymi „w y k a z a n i e, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje nie tylko kasacja (skarga kasacyjna), ale także skarga o wznowienie postępowania. Wobec tego, że skarżący zarzucił pozbawienie go „prawa do wypowiedzenia się o sprawie i przedstawienia własnego stanowiska”, to w istocie wskazywał na pozbawienie go prawa możliwości działania, a więc powoływał podstawę skargi o wznowienie postępowania.

Skarżący nie wykazał zatem, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem - w świetle przepisów art. 399 - 416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wyводу prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było ale nie jest możliwe.

Skarżący nie wskazał ponadto przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie sanuje tego braku okoliczność, że przepisy prawa powołane zostały w podstawach, na których skarga została oparta (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), skoro wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).